

Но той се страхува да не узнаятъ за богатството му. . . . Деня, нощъ не заспива и за хлѣбъ не помислюва. . . Минаватъ дни и Атанасъ отъ къщи не излиза. Животътъ му се помрачи. . . Тѣлото му отпаднало, краката затрепери, гърдитъ му се задушавали. . . И най-послѣ всичко му се виждало черно и хубавия свѣтъ не му билъ вече драгъ. . . . „Защо ми е *такъвъ животъ*, само мъжи и мъжи!“ . . .

Взелъ сандъка съ златото и се отправилъ къмъ дѣба. Но що да види! . . . Дѣбътъ се разлистналъ, оперилъ тънки и високи клончета. . . всичко подмладено.

— Ахъ, старий дѣбе, азъ те избавихъ отъ нещастieto, сега си веселъ, разлистнатъ и подмладенъ, но погледни мене! . . . вижъ какъвъ съмъ станалъ, азъ *едвамъ живяя*!

Твоятъ *проклетъ* сандъкъ пазѣхъ като очигъ си и заради него нѣмахъ ни минута спокойствие! . . .

Заскърцалъ стариятъ дѣбъ и съ въздишка проговорилъ:

— Наистина, Атанасе, много страдахъ отъ този сандъкъ, той душеше коренитъ ми, притѣсняваше ги. . . Само когато ме избави отъ него, на мене ми стана леко, леко. . . Сега виждамъ, че той убива и твоя животъ, нощомъ не ти е мило това злато, ето какво ще направишъ: Утрѣ рано ще го занесешъ на полето, ще го отворишъ и като се прѣкръстишъ, ще кажешъ: „Господи, изпѣди злото което ме мъчи толкози! Както искашъ, така направи съ него, само душата ми освободи!“